

26 Αυγούστου 2014

Προσκλητήριο προς τις κορυφές[1] (†) Ἀρχιμ. Θεοφίλου Ζησοπούλου

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Φωτο: agioritikesmnimes.blogspot.gr

«Χαίρε, ύψος δυσανάβατον ανθρωπίνοις λογισμοίς·

χαίρε, βάθος δυσθεώρητον και αγγέλων οφθαλμοίς»

«Χαίρε, ύψος δυσανάβατον ανθρωπίνοις λογισμοίς· χαίρε, βάθος δυσθεώρητον και Αγγέλων οφθαλμοίς». Αυτός είναι ένας από τους Χαιρετισμούς που συγκαταλέγονται στους 144 στίχους που απευθύνουμε στο σεπτό πρόσωπο της Υπεραγίας Θεοτόκου κατά την Ακολουθία του Ακαθίστου Ύμνου. Ο χαιρετισμός αυτός δείχνει το ύψος του μεγαλείου της Παναγίας Παρθένου.

Ο άνθρωπος, αδελφοί μου, ποθεί τα υψηλά. Δεν αρέσκεται στην πεζότητα της ζωής. Ό,τι είναι υψηλό επιθυμεί να το κατακτήσει. Γι' αυτό, βλέπετε, πολλές φορές επισκεπτόμεθα μία πόλι και αναζητούμε ν' ανέβουμε σε υψηλά σημεία και από εκεί να την ατενίσουμε. Στα βάθη της καρδιάς του ανθρώπου υπάρχει μία έφεσις προς τα άνω. Γι' αυτό ο Κώστας Κρυστάλλης γράφει:

Θέλω, μα δεν έχω φτερά,

δεν έχω κλαπατάρια,

και τυραννιέμαι, και πονώ,

και σβυιέμαι νύχτα μέρα.

Παρακαλώ σε, σταυραητέ,

για χαμηλώσου ολίγο

και δός μου τες φτερούγες σου

και πάρε με μαζί σου,

πάρε με απάνου στα βουνά,

τι θά με φάη ο κάμπος!

Και εμείς οι Χριστιανοί αναζητούμε τα υψηλά, είμαστε ακρωρείται. Ο χριστιανισμός είναι ακρώρεια, είναι κορυφή. Βεβαίως πολλές φορές, λένε: «Μα δεν είμαστε και τέλειοι». Ασφαλώς και δεν είμαστε τέλειοι, αλλά αναζητούμε το τέλειο, όλοι μας ποθούμε την ανωτερότητα. Όλοι θέλουμε να είμαστε καλοί άνθρωποι, τίμιοι, ευεργετικοί. Όλοι θέλουμε να έχουμε καλό όνομα, Αλλά απαιτείται αγώνας και προσπάθεια.

Και οι χριστιανοί αναζητούν τις κορυφές. Όπως υπάρχουν οι ορειβάται, οι οποίοι ανεβαίνουν στις υψηλές κορυφές των ορέων -τους βλέπετε να βασανίζονται και με κίνδυνο πολλές φορές της ζωής τους, κάτω από άθλιες καιρικές συνθήκες- έτσι κι εμείς οι Χριστιανοί, ακούοντες την φωνή του απ. Παύλου «τα άνω ζητείτε, ου ο

Χριστός ἐστὶν ἐν δεξιᾷ τοῦ Θεοῦ καθημένος, τὰ ἄνω φρονεῖτε, μὴ τὰ ἐπὶ τῆς γῆς» (Κολ. γ 1-2), καλούμεθα ν' αφήσουμε τὰ εφήμερα, τὰ υλικά, τὰ πεζά καὶ νὰ αρχίσουμε ν' ανεβαίνουμε στὶς κορυφές, ἔχοντας οδοδείκτη τὴν Παναγία μας.

Καὶ ἔχει πολλές κορυφές ὁ χριστιανισμός. Μία ἀπὸ αὐτές εἶναι νὰ αποκολληθούμε ἀπὸ τὰ υλικά αγαθά. Γίναμε χωματένιοι. Γίναμε σάρκιοι. Δὲν μας ενδιαφέρει τίποτε ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ τὸ «φάγωμεν, πίωμεν, αὐριον γάρ ἀποθνήσκομεν». Ἀς αποκολληθούμε ἀπὸ τὰ υλικά αγαθά. Ἀς φτερουγίσουμε σὲ υψηλότερα, πνευματικά επίπεδα. Ἀς μιμηθούμε τοὺς Ἁγίους τῆς Εκκλησίας μας, οἱ ὁποῖοι εἶχαν τὴν δύναμι νὰ πατοῦνε καὶ νὰ περιφρονοῦνε τὰ πλούτη, νὰ αποκολλῶνται ἀπὸ τὰ υλικά αγαθά καὶ νὰ ζοῦνε σαν ἄγγελοι ἐδῶ πάνω στὴν γῆ.

Νὰ σας υπενθυμίσω τὸν Μ. Ἀντώνιο, τὸν ἥρωα αὐτὸν τῆς πίστεώς μας καὶ διδάσκαλο τῆς ἐρήμου, τὸν μεγάλο ἀσκητὴ, ποῦ ἐφθασε σὲ ὕψη ἀρετῆς καὶ ἀγιότητος. Ἦταν κάτοχος μεγάλης περιουσίας. Ὅταν ὁμως πῆγε γιὰ πρώτη φορὰ στὸν ναό, συγκλονίστηκε ἀπὸ τὴν ευαγγελικὴ περικοπὴ ποῦ ἀκούσε. Αναφερόταν στὸν πλούσιο νέο, ὁ ὁποῖος ἠθέλε νὰ κληρονομήσῃ τὴν αἰωνιότητα. Ὁ Χριστὸς τοῦ ἔδειξε τὸν δρόμο: «εἰ θέλεις τέλειος εἶναι, ὑπάγε πώλησόν σου τὰ υπάρχοντα καὶ δός πτωχοῖς, καὶ ἔξεις θησαυρόν ἐν οὐρανῷ, καὶ δεῦρο ἀκολούθει μοι» (Ματθ. ιθ' 21). Ἀν θέλῃς νὰ εἶσαι τέλειος, ἀπαλλάξου ἀπὸ τὰ πλούτη σου, μοίρασε τὰ υπάρχοντά σου στοὺς πτωχοὺς καὶ ἀκολούθησέ με. Ἀλλὰ ὁ πλούσιος, πολὺ λυπημένος, γύρισε τὶς πλάτες τοῦ στὸν Κύριο καὶ ἐφυγε.

Ὅμως ὁ Μ. Ἀντώνιος, ὅταν ἐπέστρεψε στὸ σπίτι τοῦ εἶπε, «Αὐτὸ τὸ ευαγγέλιο ἦταν γιὰ μένα». Ἐδωσε στὴν ἀδερφή τοῦ τὸ μερίδιο ποῦ τῆς ἀνῆκε, τὰ υπόλοιπα τὰ διένειμε στοὺς φτωχοὺς καὶ βγήκε στὴν ἐρήμο. Ἐκεὶ ζοῦσε σαν ἄγγελος, σαν τὸ αἰδὼνι, ψάλλοντας μέρα-νύχτα τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ καὶ δοξάζοντας τὸ ὄνομά Του.

Νὰ μπορέσουμε νὰ εἴμαστε υπεράνω χρημάτων, υπεράνω κτημάτων, γιὰ τὰ ὁποῖα πολλές φορές μισούμεθα, πολεμοῦμε, χύνουμε αἷματα καὶ δὲν αφήνουμε τὶς καρδιές μας νὰ αποκολληθοῦν ἀπὸ τὰ υλικά αγαθά καὶ νὰ φτερουγίσουν σὲ ὕψη ἀρετῆς καὶ ἀγιότητος.

Κορυφὴ τῆς πίστεώς μας εἶναι ἡ ἀγιότης.

Ζούμε, ἀδελφοί μου, σὲ μιὰ κοινωνία ποῦ μυρίζει πτωμαίνῃ. Ὅπου κι' ἀν πάμε, ὅπου κι' ἀν στρέψουμε τὸ βλέμμα μας, πρέπει νὰ κρατήσουμε τὴν μύτη μας ἀπὸ τὴν ἀποφορά. Ἡ κοινωνία μας ἀφήνιασε, ἔχασε τὰ λογικά τῆς. Σαν τὸν λυσσασμένο δαίμονα οἱ ἄνθρωποι πέφτουν ὁ ἓνας πάνω στὸν ἄλλο καὶ ἀλληλοεξοντώνονται. Μιὰ κοινωνία ποῦ σήπεται πανταχόθεν καὶ δὲν ὑπάρχει ἀπὸ ποθενά ἐνα μήνυμα

ελπίδος.

Την κορυφή της αγιότητας μας δείχνει πάντοτε η Εκκλησία. Ένα μονοπάτι στενό και ανηφορικό οδηγεί σ' αυτήν. Δεν είναι λεωφόρος. Δεν είναι εύκολο να είσαι Χριστιανός. Δεν είναι εύκολο να επιτύχης την αρετή. Δεν είναι εύκολο να επιτύχης την τελειότητα. Ζούμε μέσα σ' έναν σάπιο και βρώμικο κόσμο. Αναπνέουμε καθημερινά την δυσωδία της αμαρτίας. Δεχόμεθα τις επιδράσεις του κακού. Χάνουμε πολλές φορές τα λογικά μας, ώστε να διερωτώμεθα: είναι ανθρώπινη η κοινωνία μας ή μήπως ζούμε μέσα σε μια κοινωνία- ζούγκλα με θηρία που το ένα κατασπαράσσει το άλλο;

Η κορυφή της αγιότητας με την θέλησή μας και με την χάρι του Θεού κατακτιέται. Άλλοι πριν από εμάς την κατέκτησαν και έστησαν εκεί την σημαία του σταυρού.

«Άγιοι γίνεσθε, ότι εγώ άγιός είμι». Οι στρατιές των Αγίων μας προσκαλούν. Η Υπεραγία Θεοτόκος μας προσκαλεί να ανεβούμε ψηλότερα. Όπως Εκείνη, για την οποία είπαμε ότι είναι το ύψος το δυσανάβατον ανθρωπίνοις λογισμοίς. Σ' αυτόν τον δρόμο πρέπει να βαδίσουμε αν θέλουμε να τιμήσουμε την Υπεραγία Θεοτόκο.

Υπάρχουν όμως κι άλλες κορυφές. Η κορυφή της αγάπης. Γεννηθήκαμε για ν' αγαπούμε και όχι για να μισούμε.

Ν' αγαπούμε πρώτα τον Θεό και μετά την εικόνα του Θεού, που είναι ο άνθρωπος. Για να αποκτήσουμε την θεϊκή αγάπη πρέπει να αγωνισθούμε. Να έχουμε την δύναμι να συγχωρούμε τον αδελφό μας. Να έχουμε την δύναμι να παραμερίζουμε τα σφάλματα των άλλων. Να έχουμε την δύναμι ν' ανεβαίνουμε ψηλότερα με την αγάπη μας και ν' αγκαλιάζουμε όλους τους ανθρώπους, εκείνους που μας έβλαψαν, εκείνους που μας αδίκησαν, και εκείνους που μας συκοφάντησαν.

Να ανεβούμε μας κάλεσε απόψε ο ιερός υμνωδός, προβάλλοντας στα μάτια μας το ύψος του μεγαλείου της Υπεραγίας Θεοτόκου. Συγχρόνως όμως μας έδειξε και το βάθος του μεγαλείου της, που είναι ανερμήνευτο ακόμη και για τους αγγέλους.

Το μεγαλείο της Υπεραγίας Θεοτόκου είχε περιεχόμενο. Δεν ήταν κούφιο, όπως κούφιοι είμαστε πολλές φορές εμείς οι άνθρωποι. Βλέπεις έναν άνθρωπο και θαυμάζεις την ευσέβειά του. Μα πρόκειται για μια ευσεβοφάνεια. Κάνει τον ευσεβή, χωρίς να έχει περιεχόμενο αυτή η ευσέβειά βαθειά μέσα στην καρδιά του.

Η Υπεραγία Θεοτόκος είχε μεγαλείο και βάθος. Είχε περιεχόμενο. Είχε βαθειά ταπείνωση, γι' αυτό ανέβηκε ψηλά. Εάν και εμείς θέλουμε να οικοδομήσουμε τον πύργο της αρετής και της αγιότητας, οφείλουμε να σκάσουμε βαθειά, γερά θεμέλια. Η καρδιά μας και η ζωή μας να έχουν περιεχόμενο, ώστε ο άγγελός μας

να στέκεται μπροστά με δέος και σεβασμό, γιατί θα βλέπη εναν άνθρωπο αρετής και αγιότητος, ένα οστράκινο σκεύος με θεϊκά στοιχεία που θα αγγίζουν ακόμη και τους αγγέλους. Αμήν.

1. Ομιλία που εξεφωνήθη εις τον Ι. Ναόν της Αγίας Λυδίας, στο Κέντρο Εσωτερικής και Εξωτερικής ιεραποστολής της Αδελφότητος «ΛΥΔΙΑ», στην Ασπροβάλτα.